

Многія святары з Гродзенскай дыяцэзіі ў 2020 годзе адзначаюць круглую гадавіну святарскіх пасвячэнняў.

Святкуючы малыя ці вялікія юбілеі, яны ўсё больш усведамляюць, што тое, што атрымалі ад Бога, з гадамі становіцца вялікім абавязкам працы і самаадданасці.

У сённяшнім нумары газеты “Слова Жыцця” святары-юбіляры распавядаюць пра пачаткі святарства, падсумоўваючы гады свайго служэння, а таксама пра малітоўныя інтэнцыі, якіяносяць у сваім сэрцы ў гэты асаблівы для іх час.

Закранаючы тэму паклікання, гледзячы на гэта з перспектывы пражытых гадоў, я бачу, што Бог у сваім Провідзе меў план. У свой час Ён паслаў на маю дарогу светлай памяці кс. каноніка Уладзіслава Мяшчанскага і праз яго сэрца, вусны і прыклад жыцця прамовіў і заахвоціў мяне пайсці шляхам святарства. Я не мог прарэчыць тады яго словам: “Паспрабуй”.

У чым сутнасць святарскай паслугі? На маю думку, перш за ўсё, у знаходжанні з людзьмі. Трэба любіць прысвячаць свой час іншаму чалавеку. Таксама гэта нястомныя малітвы, таму што святар – “муж малітвы”. А самае галоўнае ў малітве – слухаць, каб з даверам дазваляць Богу, які паклікаў, дзейнічаць і рабіць тое, чаго Ён хоча: “Слухай...” – і “будзеш...”. † Падсумоўваючы гады сваёй паслугі, магу сказаць, што я шчаслівы, паколькі Пан у сваёй вялікай любові дазволіў мне ў Яго гонар пабудаваць святыню. І бачную, і духоўную, над якой увесь час трэба працаваць. Як можна не дзякаваць Богу за тых людзей, якіх Ён паставіў і да гэтага часу ставіць на маім святарскім шляху, за парафіян, за тое, што адбываецца ў жыцці супольнасці, за сем’і, дзяцей, пажылых асоб і за тых, з кім супрацоўнічаю – святароў, манахінь...

У гэтым юбілейным годзе я асаблівым чынам маюся аб тым, каб даваць людзям Слова жыцця – Езуса, каб як мага больш сэрцаў было адкрыта для збаўлення. Штодня дзякую Богу за тое, што дазваляе бачыць і любіць Яго любоўю ў кожнай жыццёвай сітуацыі.

Гава

Хрыстос іх выбраў, аказваючы вялікую ласку (1)

Аўтар: Кінга Красіцкая
17.05.2020 00:00

